

ŽIVOT V BOCHOVĚ

ŽÁKYNĚ:

Malá vesnička na Slovensku, Čierny Balog. Právě tady začíná příběh naší pamětnice, paní Velíkové.

PAMĚTNICE

(00:00:06 - 00:00:25)

„Naši hledali lepší bydlení, tak zjistili, že v Čechách v Sudetech, jsou k dispozici nějaké volné domky, tak se rozhodli sem přestěhovat, a to do Bochova z toho důvodu, že tatínek už tady měl sestru, která tady byla asi čtyři roky.“

ŽÁKYNĚ

Po přestěhování si celá rodina rychle zvykla na nový domov. Rodiče si našli práci, malá Margita nové kamarády. Spolu s nimi začala v roce 1951 chodit i do školy.

PAMĚTNICE

(00:00:37 - 00:00:40)

„Ve škole mě tady přijali velice dobře.“

PAMĚTNICE

(00:00:40 - 00:00:46)

„Opravdu se mi ty děti věnovaly, učily mě česky, hodně jsme si hráli,“

PAMĚTNICE

(00:00:47- 00:00:50)

„Nejoblíbenější předmět, češtinu jsem měla ráda.“

ŽÁKYNĚ

Podobně vzpomíná i na střední školu, kterou navštěvovala v Karlových Varech. Měla ráda společné akce – chmel, brambory, lyžařské pobyty.

ŽÁKYNĚ

Právě při těchto brigádách poznala svého budoucího manžela.

PAMĚTNICE

(00:01:04 - 00:01:14)

„Manžel, byl tady na praxi na melioracích v Bochově, to bylo v roce šedesát dva a vzali jsme se šedesát čtyři.“

PAMĚTNICE

(00:01:14 - 00:01:21)

„Byla to opravdová láska, když jsme si jeden druhého vážili, vzájemně si pomáhali a podporovali se.”

PAMĚTNICE

1. (00:01:21 - 00:01:27)

Byli jsme spolu čtyřicet sedm let, až do jeho smrti, tak jak jsme si slíbili.”

ŽÁKYNĚ

Pak přišel srpen 1968.

PAMĚTNICE

(00:01:30 - 00:01:41)

„Do toho jednadvacátýho srpna jsme všichni byli natěšení, že dojde k nějakým změnám, že se všechno zlepší, jenom že pak se tady objevily ruské tanky.“

PAMĚTNICE

(00:01:41 - 00:01:45)

„To bylo velké zklamání, že vlastně se nic nezmění. ”

PAMĚTNICE

(00:01:46 - 00:01:51)

„Války jsem se teda nebála, ale vnímala jsem ten strach u rodičů.”

PAMĚTNICE

(00:01:52 - 00:01:59)

„V šedesátým devátým dostal manžel zaměstnání ve Varech i s bytem, tak jsme se přestěhovali.“

ŽÁKYNĚ

Přesto dál trávili hodně času na chalupě v Bochově, kterou spolu s manželem stále budovali a přestavovali.

ŽÁKYNĚ

Paní Velíková pracovala skoro celý život v podniku Západočeská Zřídla v Karlových Varech.

Podnik se zabýval minerálními vodami a měl pět závodů, paní Velíková zastávala různé ekonomické funkce a pracovala tam až do důchodu.

ŽÁKYNĚ

Rok 1989 přinesl změnu režimu.

PAMĚTNICE

1. (00:02:23 - 00:02:30)

„Bylo to náročné období, protože nastaly velké změny, rušily se podniky, privatizovaly.”

ŽÁKYNĚ

Paní Velíková pracovala až do roku 2005, kdy odešla do starobního důchodu. Po revoluci si spolu s rodiči koupili dům, do kterého se nastěhovali, když se přistěhovali ze Slovenska.

ŽÁKYNĚ

Po odchodu do důchodu nezůstala doma nečinná.

PAMĚTNICE

(00:02:43 - 00:02:53)

„Jednou měsíčně, když houká siréna ve středu, tak chodíme s děvčaty na kávu a vínečko do sklípku.”

PAMĚTNICE

(00:02:54 - 00:03:04)

„Chodím do kostela, vždy jsem chodila. Přijala jsem svátost přijímání, svátost biřmování, svátost manželství.”

ŽÁKYNĚ

Na závěr paní Velíková posílá poselství pro mladší generace.

PAMĚTNICE

(00:03:08 -00:03:17)

„Aby se nepovyšovaly, ani neponižovaly, aby pomáhaly slabším a zůstaly sami sebou.“